

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **V. A.**
narozená x, státní příslušnice Ukrajiny
bytem x
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2018, č. j. CPR-21541-5/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 1. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení

rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2018, č. j. CPR-21541-5/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 5. 6. 2018, č. j. KRPS-83998-24/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, což bylo prokázáno a v prvoinstančním rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně byla dne 15. 3. 2018 kontrolována v závodě společnosti L. & C. – Ing. J. L., s.r.o. (dále jen „L. & C.“), kde se nacházela v pracovním oděvu. Prokázala se cestovním dokladem s polským vízem typu D, účel vydání 05, s platností od 1. 12. 2017 do 27. 11. 2018. Bylo prokázáno, že byla na území České republiky od 22. 1. 2018 do 15. 3. 2018 zaměstnána bez povolení k zaměstnání, které je k výkonu pracovní činnosti vyžadováno. Nedopadá na ni žádná z výjimek podle § 98 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Krajské ředitelství vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu a správně uzavřelo, že žalobkyně naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Byla jí poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na správním orgánu nelze vyžadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával skutečnosti a důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně. Sama žalobkyně žádné nepředložila. Bylo prokázáno, že činnost žalobkyně naplňovala znaky závislé práce. Práci pro společnost L. & C. vykonávala soustavně, osobně, podle zadávaných pokynů a za odměnu. Uložením správního vyhoštění nebylo nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť její zdravotní stav je dobrý a na území České republiky nemá žádné příbuzné, závazky či pohledávky. Skutečnost, že žalobkyně je držitelkou polského víza, není relevantní. Nelze předjímat rozhodnutí o případné budoucí žádosti žalobkyně o povolení k pobytu. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že jí zákon ukládá v případě zjištění naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložit správní vyhoštění. Délka zákazu vstupu v trvání šesti měsíců je přiměřená, neboť je na samé spodní hranici zákonného rozmezí a byla stanovena s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů. Přiměřená je i doba stanovená k opuštění území, neboť žalobkyně vlastní cestovní doklad a má dostatek finančních prostředků.
3. Žalobkyně v žalobě předně namítla, že byl porušen § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, zejména skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně. Dále namítla, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou nepřiměřené. Žalobkyně spolupracovala se správními orgány a vypovídala pravdu. Měla platné pobytové oprávnění a do nelegální situace se dostala v důsledku důvěry v nesprávné osoby. Žalovaná měla žalobkyni umožnit dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobkyni stigma a budoucí problémy. Dále žalobkyně namítla, že neměla možnost

se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Dále namítla, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nebyla žalovanou dostatečně posouzena. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a jenom paušálně prochází jednotlivá zákonná hlediska. Přiměřenost nelze stavět jen na skutečnosti, že žalobkyně má ve svém domovském státě zázemí. Nebyl vzat v potaz negativní vliv vyhoštění na stávající pobytové oprávnění žalobkyně na území Polska. Dále žalobkyně namítla, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť krátce po zahájení řízení již opustila území České republiky. Doba správního vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení, bylo tedy nutno přihlídnout k jeho délce. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění délky správního vyhoštění. Ačkoliv bylo vyhoštění uloženo při spodní hranici, stále se jedná o dlouhou dobu. Výměra není odůvodněna okolnostmi případu ani poměry žalobkyně a je v rozporu se správní praxí krajského ředitelství. V posuzované věci šlo o pouhých několik dní údajně nelegální práce, žalobkyně je trestněprávně zachovalá, bez přestupků, a vždy disponovala řádným povolením k pobytu. Konečně žalobkyně namítla, že byla stanovena nedostatečná doba k vycestování, kterou žalovaná ani nezdůvodnila. Vyřizování záležitostí na území České republiky vyžaduje značnou dobu. Samo obstarání jízdenky je ve lhůtě 15 dnů obtížné a žalobkyně musí rovněž ukončit „ostatní právní vztahy“.

4. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že krajské ředitelství řádně zjistilo protiprávní jednání žalobkyně, které doložilo spisovým materiálem a dostatečně odůvodnilo. Odkázala na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí.
5. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a souhlas žalobkyně je presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 3. 2018 v rámci policejní akce „Š.“ byla žalobkyně kontrolována hlídkou cizinecké policie v závodu společnosti L. & C. v obci J.. Žalobkyně se nacházela ve výrobním prostoru, na sobě měla pracovní firemní bílé oblečení. Do tohoto prostoru byl vstup umožněn pouze vybraným zaměstnancům. Žalobkyně předložila cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“ MULT, účel pobytu 05 [pozn. soudu: v úředním záznamu Policie ČR ze dne 15. 3. 2018 je uveden chybně údaj účel pobytu 06, avšak z kopie cestovního dokladu plyne, že vízum bylo vydáno za účelem 05], vydané Polskou republikou na dobu od 1. 12. 2017 do 27. 11. 2018. Jelikož toto vízum žalobkyni neopravňovalo k výkonu pracovní činnosti, byla zajištěna a ještě v týž den s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
7. Při výslechu provedeném téhož dne žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala přes Polsko, kde pobývala od 25. 12. 2017 a odkud odjela do Finska. Tam se telefonicky spojila s V. a I., kteří jí nabídli práci v České republice, s tím, že potřebné doklady zařídí. Pro společnost L. & C. pracuje od 21. 1. 2018; předtím týden čekala v Praze. Pro V. již u této společnosti pracovala od prosince 2016 do dubna 2017. Povolení k zaměstnání v České republice žalobkyně nemá, vše měl zařídit V.. Do České republiky nebyla vyslána. Neví, zda má uzavřenou pracovní smlouvu, ale nějaké dokumenty podepisovala. Při nástupu do práce dne 22. 1. 2018 od společnosti L. & C. převzala pracovní oděv. Pracovala

na baličce, jako pomocná dělnice lepila etikety na zabalené maso a balila palety k expedici. Zaměstnání měla domluveno do konce platnosti víza (27. 11. 2018), poté se chtěla vrátit na Ukrajinu. Měla slíbenou odměnu ve výši 100 Kč na hodinu, kterou jí měl vyplácet V., od něž již dostala zálohu ve výši 11 000 Kč. Nemá povolení k zaměstnání Úřadu práce České republiky nebo živnostenský list, ani nevěděla, že je potřebuje. Vůči České republice nemá žádné závazky. Je zcela zdravá, může žít v místě svého rodného bydliště a kdykoliv cestovat. Na Ukrajině se má kam vrátit, neboť zde bydlí v rodinném domě s manželem a dcerou. Na území České republiky nemá žádné příbuzné. Neměla v úmyslu zde zůstat trvale. Povinnost vycestovat by nepocitovala jako nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Disponuje prostředky nutnými k dalšímu pobytu a vycestování. Na Ukrajině jí nehrozí trest nebo nelidské zacházení, žádná překážka jí nebrání vycestovat. V České republice chce vyčkat do konce správního řízení.

8. Na základě dožádání Úřad práce České republiky dne 26. 3. 2018 krajskému ředitelství sdělil, že žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si krajské ředitelství dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádalo od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 4. 4. 2018, ze kterého plyne, že vycestování žalobkyně je možné. Podle Ministerstva vnitra na základě výpovědi žalobkyně a zprávy o zemi původu nehrozí žalobkyni vážná újma uložením trestu smrti ani nelidským nebo ponižujícím zacházením. Bezpečnostní situace v Č. oblasti je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobkyně.
9. Dne 13. 4. 2018 vyrozumělo krajské ředitelství žalobkyni (prostřednictvím jejího zástupce) o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučilo ji o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě deseti dnů. Žalobkyně je nevyužila. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 5. 6. 2018 žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců; stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců; a doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání ze dne 14. 6. 2018, které doplnila podáním ze dne 26. 6. 2018.
10. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 4. 4. 2018. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 3. 12. 2018 potvrdil. Uvedl, že žalobkyně a její rodina žijí v části země (obci P. v Č. oblasti), která je bezpečná a pod kontrolou ukrajinské vlády, jsou zde zajišťovány veřejné služby a činnost státních orgánů. Dne 6. 12. 2018 byla žalobkyně vyrozuměna o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla jí poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož nevyužila. Napadeným rozhodnutím ze dne 28. 12. 2018 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
12. Soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobkyně o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobkyně toliko cituje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřela

jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v její prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Soud se touto námitkou proto nemohl blíže zabývat.

13. Žalobkyně dále namítla, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, zda žalobkyně se správními orgány spolupracovala a vypovídala pravdu, či že důvěřovala „nesprávným“ osobám, nebude moci cestovat, ulpí na ní (blíže nespecifikované) stigma, nebo jí vyhoštění přinese (opět nespecifikované) budoucí problémy. Stejně tak skutečnost, že měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobní bod je proto nedůvodný.
14. Dále žalobkyně namítla, že se nemohla vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. S tím se nelze ztotožnit. Žalobkyně měla možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit v rámci výslechu dne 15. 3. 2018, což také učinila. Jak před vydáním prvoinstančního, tak napadeného rozhodnutí byla řádně poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož ve stanovené lhůtě ani po jejím uplynutí nevyužila. Námitka je proto nedůvodná.
15. Dále žalobkyně namítla, že žalovaná nedostatečně posoudila nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života. I této námitce soud nemůže přisvědčit. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sama žalobkyně – má jen za to, že je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. To ale není pravda. Krajské ředitelství i žalovaná ve svých rozhodnutích (srov. zejm. str. 7 prvoinstančního rozhodnutí a tatáž strana rozhodnutí napadeného) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sama žalobkyně uvedla při svém výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily např., jakou dobu žalobkyně pobývá a nelegálně pracuje na území České republiky (od 22. 1. 2018); že na Ukrajině žije se svým manželem a dcerou; není jí známa překážka vycestování; nemá v České republice závazky ani pohledávky; nemůže si zde legálně opatrovat finanční prostředky; na území České republiky nemá žádné osoby blízké ani žádnou zásadní sociální či kulturní vazbu; za dobu pobytu se dostatečně neintegrovala do společnosti; či že je zdravá, praceschopná a v produktivním věku. Jak je patrné skutečnost, že žalobkyně má na Ukrajině zázemí, rovněž nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobkyně v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života; nehledě na to, že, jak uvedla v napadeném rozhodnutí žalovaná, v době jeho vydání již platnost víza uplynula. Vzhledem ke shora uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobkyni v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci

být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Žalobní bod je proto nedůvodný.

16. Dále žalobkyně namítla, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť po zahájení řízení již odcestovala z území České republiky. Soud předně konstatuje, že žalobkyně k uvedenému tvrzení nepředložila žádný důkaz, jímž by prokázala, že se tak skutečně stalo. Vedle toho lze dále zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jistě důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Tato skutečnost by sice mohla být zohledněna při správní úvaze o době trvání zákazu vstupu, avšak v daném případě, kdy byla tato doba stanovena při spodní hranici rozmezí, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost při stanovení délky zákazu vstupu by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní bod je proto nedůvodný.
17. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Lze říci, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci krajské ředitelství na str. 7 svého rozhodnutí zdůvodnilo, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédlo – konkrétně se jednalo o délku neoprávněného zaměstnání žalobkyně, míru jejího zavinění a skutečnost, že se dosud nedopustila porušení právních předpisů platných na území České republiky, což krajské ředitelství vedlo k uložení doby na spodní hranici zákonného rozmezí. S touto úvahou se ztotožnila i žalovaná (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). Uložením správního vyhoštění na šest měsíců se správní orgány ani nikterak neodchýlily od správní praxe (namátkou lze odkázat např. na věci řešené zdejšími soudy pod sp. zn. 42 A 7/2018 či 42 A 9/2018).
18. Není pravdou, že žalobkyně byla nelegálně zaměstnána jen několik dní; naopak šlo o dobu v délce téměř dvou měsíců. Skutečnost, že žalobkyně je trestněprávně zachovalá, pak byla právě jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU, stanovena pouze v délce šesti měsíců. Délka vyhoštění se nejeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobkyní uváděné okolnosti (viz výše bod 13), neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při spodní hranici rozmezí (maximální doba činí 5 let). Neposkytla-li by žalobkyně součinnost či nevypovídala-li by pravdu, byl by na místě naopak přísnější postih; obdobně neměla-li by ani pobytové oprávnění, bylo by jí to k tíži, neboť by byl dán další důvod k jejímu vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Lze též souhlasit s krajským ředitelstvím, že bylo osobní povinností žalobkyně seznámit se s právními předpisy upravujícími výkon závislé práce na území České republiky a nikoliv jen „slepě“ důvěřovat třetím osobám. Tvrzení o způsobeném stigmatu a budoucích problémech v životě žalobkyně jsou natolik nekonkrétní, že neumožňují bližší zhodnocení. Žalobkyně toto tvrzení nikterak neupřesnila a není úkolem soudu domýšlet, jaké případné dopady by v důsledku uložení zákazu vstupu na území

členských států Evropské unie mohly nastat, ani vyhledávat důkazy k prokázání těchto tvrzení. Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.

19. Konečně žalobkyně namítla nedostatečnost odůvodnění délky doby k vycestování. Ani této námitce nelze dát za pravdu. Z prvoinstančního rozhodnutí plyne (viz str. 8), že patnáctidenní doba k vycestování byla stanovena s ohledem na to, že žalobkyně disponuje platným cestovním dokladem a má na vycestování finanční prostředky. K tomu žalovaná doplnila (viz str. 9 napadeného rozhodnutí), že tato doba se vymezuje jen v nezbytně nutné délce k obstarání osobních záležitostí. Je tedy zřejmé, že oba správní orgány odůvodnily, proč byla doba stanovena v daném rozsahu a je podle nich dostatečná. K další argumentaci žalobkyně soud konstatuje, že žalobkyně nespecifikuje, proč je pro ni obtížné si obstarat jízdní doklad. Soudu se v obecné rovině patnáctidenní doba jeví jako dostatečná k zajištění cesty na Ukrajinu, zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně nepochybně, že disponovala dostatečnými finančními prostředky i platným cestovním dokladem. Žalobkyně taktéž nijak nekonkretizovala, jaké další záležitosti potřebovala na území České republiky zařídit; toliko obecně tvrdí, že musela vypořádat ukončení „*ostatních právních vztahů*“. K tomu tak soud jen se stejnou mírou obecnosti uvádí, že doba byla stanovena v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu žalobkyně neuvedla žádné překážky, které by jí ve vycestování bránily, ani že by v České republice měla pohledávky či dluhy. Soud tedy dobu patnácti dnů nepovažuje za nedostatečnou k vycestování žalobkyně. Žalobní bod je proto nedůvodný.
20. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci ani z části úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27.února 2019

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce